

Άγιος Μέδικος ο Ανάργυρος ιατρός

Μάρτυρας στο Οτρίκολι Ιταλίας (+172)

26 Ιουνίου

Αρχιμανδρίτη Επιφανίου Δημητρίου

Ιεροκήρυκος Ιεράς Μητροπολέως Δημητριάδος

Αυτός ο ένδοξος μάρτυς υπήρξε και στο όνομα και στο επάγγελμα γιατρός. Γεννήθηκε στην πόλη του Otricoli της Ιταλίας και ελκύστηκε στην χριστιανική πίστη από τα πολλά θαύματα που εγίνοντο στο ναό, όπου υπήρχαν τα ιερά λείψανα ενός άλλου παλαιού μάρτυρα, του Αγίου Βίκτωρος, και είχαν μεταφερθεί εκεί από την πόλη της Δαμασκού το 171.

Κατηγορήθηκε ότι είναι Χριστιανός στον Έπαρχο του Otricoli Τερενζιανό, επί αυτοκράτορος Μάρκου Αυρηλίου.

Εκείνος αφού είδε το αμετάβλητο της πίστεως του Μέδικου και επειδή ο Άγιος έλεγε ότι τα είδωλα είναι δαίμονες τον έβαλε σε φυλακή, διατάζοντας κανείς να μην του πάει ούτε φαγητό, ούτε νερό, ώστε ή να αναγκαστεί να αρνηθεί την πίστη του ή να πεθάνει από την πείνα.

Αφού πέρασαν 12 ημέρες, σκεφτόταν ο Έπαρχος ότι ο Άγιος θα είχε πεθάνει. Ρώτησε λοιπόν να μάθει γι' αυτόν και όταν του είπαν οι φύλακες ότι είναι υγιής και ζωντανός και ότι ακόμα προτιμάει να πεθάνει παρά να λατρέψει τους θεούς των ειδώλων, χρησιμοποίησε άλλους τρόπους για να τον μεταπείσει.

Τον κάλεσε εκ νέου μπροστά του και του υποσχέθηκε αξιώματα και τη φιλία του αυτοκράτορα εάν θυσιάζε στους δικούς τους θεούς. Ο Άγιος όμως διακήρυξε δημοσίως ότι δε θέλει να λατρέψει ούτε να θυσιάσει σε πρόσωπα κουφά, μουγκά και τυφλά τα οποία έχουν κατασκευασθεί από ανθρώπους, ούτε ήθελε μία άλλη φιλία, ακόμη και αυτή του αυτοκράτορα, παρά μόνον αυτή του Θεού και των πιστών υπηρετών Του.

Τότε ο Τερενζιανός διέταξε να τον δέσουν σε ένα μεγάλο ξύλο και να του δέσουν τα χέρια και τα πόδια με αιχμηρούς και χοντρούς κόμπους από σίδερο. Σ' αυτό το μαρτύριο ο Άγιος ευχαριστούσε το Θεό, ο οποίος τον έκρινε άξιο να βασανιστεί για την αγάπη Του και τον περιέλαβε ανάμεσα στους πιστούς Του λέγοντας: «Ελπίζω στο Θεό μου και δεν φοβάμαι τίποτα». Στην συνέχεια ο Έπαρχος τον κατέβασε από το ξύλο, τον έβαλε στη γη και έδωσε εντολή σε 5 στρατιώτες να τον χτυπούν με χοντρά ξύλα. Συγχρόνως του έλεγαν να θυσιάσει στους θεούς που λατρεύει ο αυτοκράτορας.

Ο Άγιος απαντούσε: «Ο Θεός μου είναι Αυτοκράτωρ των αυτοκρατόρων και όποιος θυσιάσει στους ψεύτικους θεούς θα πεθάνει από αιώνιο θάνατο». Ο Τερενζιανός γεμάτος θυμό τον κρέμασε στη στρέβλη και με αναμμένες φωτιές τον έκαιγαν και με αγκίστρια και σιδερένια νύχια του έσκιζαν τις σάρκες. Ο Άγιος σε εκείνο το αποτρόπαιο βασανιστήριο, ήταν ενωμένος με το Θεό και παρακαλούσε να του δώσει δύναμη για να μπορέσει να υποφέρει αρκετά για την αγάπη Του και απευθυνόμενος στον τύραννο είπε: «δε βλέπεις φτωχέ ότι η εχθρότητά σου με κάνει να αποκτώ περισσότερο την αγάπη του Θεού μου;».

Ο Έπαρχος προσπάθησε τότε με ωραία λόγια να τον μεταπείσει. Τον βρήκε όμως πολύ χαρισματικό και φωτισμένο και διερωτόταν: «Λες η πίστη προς το Χριστό να είναι η πραγματική και η δική μας να είναι μία τρέλα;». Έμεινε σαστισμένος αλλά όχι όμως πεπεισμένος και επειδή δεν ήταν δυνατόν να τον ξεπερνούσε κάποιος στην επιστήμη, τον πέταξε σε μια τεράστια φωτιά, και επειδή βγήκε ανέπαφος, τον γύμνωσε, και αφού τον έδεσε με μεγάλες σιδερένιες αλυσίδες τον χτυπούσε σαν τρελός και στην συνέχεια τον έριξε στη φυλακή. Μετά όμως από 5 ημέρες τον βρήκε υγιή να αποδίδει ευχές στο Θεό. Τότε του είπε: «που έμαθες ω Μέδικε την μαγική τέχνη; εάν δεν την απαρνηθείς για να λατρέψεις τους δικούς μας θεούς θα σε βασανίσω τόσο πολύ που θα γίνεις το παράδειγμα για όλους τους Χριστιανούς».

Ο Άγιος του απάντησε: «Δεν είναι μαγική τέχνη, αλλά πιστεύω στον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού που είναι ζωντανός και μου δίνει τη δύναμη να ξεπερνώ τους πόνους σε κάθε μαρτύριο. Γι'αυτό δε φοβάμαι τις απειλές σου και τα μαρτύρια και ούτε πρόκειται να θυσιάσω σε ψεύτικους θεούς». Τότε οργίστηκε τόσο πολύ ο Έπαρχος ώστε διέταξε αφού χτυπήσουν με ραβδιά τον Άγιο να του κόψουν το κεφάλι. Όταν άκουσε την απόφαση ο Άγιος απέδωσε ατελείωτες ευχαριστίες στο Θεό, γιατί αφαιρώντας του τη ζωή με τέτοιο τρόπο, θα μπορούσε πολύ νωρίς να συναντήσει όλους εκείνους τους μάρτυρες που είχαν υποστεί μαρτύρια και είχαν πεθάνει για την αγάπη του Χριστού. Μετεφέρθει τότε από τους επικεφαλής έξω από τα τείχη της πόλεως και ο δήμιος του έκοψε το κεφάλι.

Έτσι αποκτά τον ένδοξο φοίνικα του μαρτυρίου και η ψυχή του μετεφέρθει στους Ουρανούς από τους αγγέλους το 172 στις 26 Ιουνίου.

Το σώμα του ετάφη τη νύχτα σε μία σπηλιά κοντά στην εκκλησία του Αγίου Βίκτωρα, από κάποιον χριστιανό ονόματι Ελάζιμο που ήταν ιερέας, έξω από την πόλη και αργότερα μετεφέρθει στην υπόγεια εκκλησία και εκτέθηκε για πολύ καιρό σε δημόσια λατρεία κάτω από την Αγία Τράπεζα ενός παρεκκλησίου. Προς τιμήν του τους προηγούμενους αιώνες χτίστηκε ένας ναός στην πόλη του Otricoli και ονομάστηκε Campo di S. Medico. Ο Πάπας Ευγένιος III στην πόλη του Viterbo στις 27 Φεβρουαρίου του 1148, επιβεβαιώνει σύμφωνα με τους κανόνες του Αγίου Αυγουστίνου, όπως και ο Πάπας Ονόριος III το 1221 και ο Πάπας Γρηγόριος ΙΧ και τέλος ο Πάπας Αλέξανδρος ΙV την ύπαρξη αυτού του χώρου και του Αγίου Λειψάνου.

Το 1611, στις 5 Σεπτεμβρίου ο Gio Battisti Tosco da Regio, Επίσκοπος του Narni, βρήκε πίσω από μία παλιά αποθήκη την εκκλησία του Αγίου Μέδικου και το άγιο του λείψανο ενταφιασμένο μαζί με άλλους Αγίους Μάρτυρες. Έτσι λοιπόν τον Ιούλιο του 1612 έκανε λαμπρή ανακομιδή και μετέφερε το άγιο λείψανο από την έξω εκκλησία, στη νέα μέσα στην πόλη του Otricoli.

Αργότερα στις 18 Μαΐου του 1613 τοποθέτησε το λείψανο του Αγίου σε μία υπόγεια κρύπτη, κάτω από την Αγία Τράπεζα, στον κεντρικό ναό του Otricoli, όπου υπάρχει μέχρι σήμερα.

Τεμάχιο από το ιερό λείψανο του Αγίου Μάρτυρος και Ιαματικού Μεδίκου φυλάσσεται στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Νίκαιας.

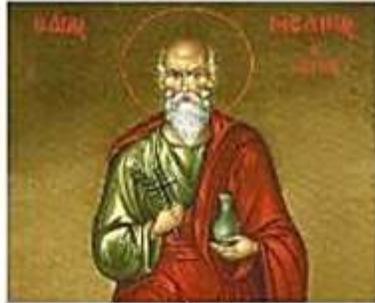
Απολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ποίημα Καθηγουμένης Ισιδώρας Μοναχῆς Αγιεροθεϊτίσσης.

Θεραπείαν παρέχεις, ἰατρός ὡς ἀνάργυρος, Μέδικε ἀεὶ τοῖς νοσοῦσιν, ρωσικῇ συμπαθείᾳ σου· πικρίας γάρ καὶ ἄλγη αἰκισμῶν, ὑπέμεινας γενναίῳ λογισμῷ, μαστιγώσεις τὰς ἐτάσεις τὴν φυλακὴν, καὶ ξίφους τὴν ἀναίρεσιν. Χαίροις τῆς Ἰταλίας ἀπαρχῆ, χαίροις σφραγὶς τῆς πίστεως· χαίροις ὁ θησαυρίσας ἐν Θεῷ, τὸν πλοῦτον τὸν αἰώνιον.

Ιερα ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΒΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ

Ἔνας ἄγνωστος ἀνάργυρος Ἴατρος
τιμῶμενος τὴν 26ην Ἰουνίου

Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Δημητρίου
Ἱεροκήρυκος Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Αὐτός ὁ ἐνδοξος μάρτυς ὑπῆρξε καὶ στὸ ὄνομα καὶ στὸ
Ἐπάγγελμα γιατρός.

Γεννήθηκε στὴν πόλι τοῦ Otricoli τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐλκύ-
στηκε στὴ χριστιανικὴ πίστη ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα ποὺ ἐγί-
νοντο στὸ ναὸ, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ λείψανα ἐνὸς ἄλλου παλαιοῦ
μάρτυρα, τοῦ Ἁγίου Βίκτωρος, καὶ εἶχαν μεταφερθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ
τὴν πόλη τῆς Δαμασκοῦ τὸ 171.

Κατηγορήθηκε ὅτι ἦταν Χριστιανὸς στὸ νομάρχῃ τοῦ
Otricoli Τερενζιανό, ἐπὶ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρήλιου.

Ἐκεῖνος ἀφοῦ εἶδε τὸ ἀμετάβλητο τῆς πίστεως τοῦ Μέδι-
κου, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ἔλεγε ὅτι τὰ εἰδῶλα ἦταν δαίμονες τὸν
ἔβαλε σὲ φυλακὴ, διατάζοντας κανεῖς νὰ μὴν τοῦ πάει οὔτε
φαγητό, οὔτε νερό, ὥστε ἡ ν' ἀναγκαστεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν
πίστη του ἢ νὰ πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἀφοῦ πέρασαν 12 ἡμέρες, σκεφτόταν ὁ νομάρχῃς ὅτι ὁ ἅγιος
θα εἶχε πεθάνει. Ρώτησε λοιπὸν νὰ μάθει γι' αὐτὸν καὶ ὅταν τοῦ
εἶπαν οἱ φύλακες ὅτι εἶναι ὑγιὴς καὶ ζωντανός, καὶ ὅτι ἀκόμη προ-
τιμᾶει νὰ πεθάνει παρὰ νὰ λατρεύσει τοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων,
χρησιμοποίησε ἄλλους τρόπους γιὰ νὰ τὸν μεταπείσει.

Τὸν κάλεσε ἐκ νέου μπροστά του, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ἀξιώματα καὶ τὴ φιλία τοῦ Αὐτοκράτορα, ἐὰν θυσίαζε στοὺς δικούς του Θεούς.

Ὁ Ἅγιος ὁμως διεκήρυξε δημοσίως ὅτι δὲν θέλει νὰ λατρεύσει οὔτε νὰ θυσιάσει σὲ πρόσωπα κουφά, μουγκά καὶ τυφλά τὰ ὁποῖα ἔχουν κατασκευασθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους, οὔτε ἤθελε μία ἄλλη φιλία, ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορα, παρὰ μόνον αὐτὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν Του.

Τότε ὁ Τερενζιανὸς διέταξε νὰ τὸν δέσουν σὲ ἓνα μεγάλο ξύλο καὶ νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ αἰχμηροὺς καὶ χοντροὺς κόμπους ἀπὸ σίδηρο.

Σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ὁ ἅγιος εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκρινε ἄξιο νὰ βασανιστεῖ γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸν περιέλαβε ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς Του λέγοντας: «Ἐλπίζω στὸν Θεό μου καὶ δὲν φοβάμαι τίποτα».

Στὴν συνέχεια ὁ ἑπαρχὸς τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο, τὸν ἔβαλε στὴ γῆ καὶ ἔδωσε ἐντολὴ σὲ πέντε στρατιῶτες νὰ τὸν χτυποῦν μὲ χοντρά ξύλα. Συγχρόνως τοῦ ἔλεγαν νὰ θυσιάσει στοὺς Θεοὺς ποὺ λατρεύει ὁ Αὐτοκράτορας.

Ὁ Ἅγιος ἀπαντοῦσε: «Ὁ Θεός μου εἶναι Αὐτοκράτωρ τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ ὅποιος θυσιάσει στοὺς ψεύτικους Θεοὺς θά πεθάνει ἀπὸ αἰῶνιο θάνατο».

Ὁ Τερενζιανὸς γεμᾶτος θυμὸ τὸν κρέμασε στὴ στρέβλη καὶ μὲ ἀναμμένες φωτιές τὸν ἔκαιγαν καὶ μὲ ἀγκίστρια καὶ σιδερένια νύχια τοῦ ἔσχιζαν τὶς σάρκες.

Ὁ Ἅγιος σὲ ἐκεῖνο τὸ ἀποτρόπαιο βασανιστήριον, ἦταν ἐνωμένος μὲ τὸν Θεό καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσει δύναμη γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὑποφέρει ἄρκετὰ γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν τύραννο εἶπε: «δὲν βλέπεις φτωχέ ὅτι ἡ ἐχθρότητά σου μὲ κάνει νὰ ἀποκτῶ περισσότερο τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μου».

Ὁ ἑπαρχὸς τότε προσπάθησε μὲ ωραῖα λόγια νὰ τὸν μεταπείσῃ. Τὸν βρῆκε ὁμως πολὺ χαρισματικὸ καὶ φωτισμένο καὶ διε-

ρωτόταν: «Λές ἡ πίστη πρὸς τὸν Χριστὸ νὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ ἡ δική μας νὰ εἶναι μία τρέλλα;». Ἐμεινε σαστισμένος, ἀλλὰ ὄχι ὁμως πεπεισμένος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ξεπερνοῦσε κάποιος στὴν ἐπιστήμη, τὸν πέταξε σὲ μία τεράστια φωτιά, καὶ ἐπειδὴ βγῆκε ἀνέπαφος, τὸν γύμνωσε, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσε μὲ μεγάλες σιδερένιες ἀλυσίδες τὸν χτυποῦσε σὰν τρελλὸς καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἔριξε στὴ φυλακή. Μετὰ ἀπὸ πέντε ὁμως ἡμέρες τὸν βρῆκε ὑγιῆ νὰ ἀποδίδει προσευχὰς στὸ Θεό. Τότε τοῦ εἶπε: «ποῦ ἔμαθες ὦ Μένδικε τὴν μαγικὴ τέχνη; Ἐὰν δὲν τὴν ἀπαρνηθεῖς γιὰ νὰ λατρέψεις τοὺς δικούς μας θεοὺς θὰ σὲ βασανίσω τόσο πολὺ πού θὰ γίνεις τὸ παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς».

Ὁ ἅγιος τοῦ ἀπάντησε:

«Δὲν εἶναι μαγικὴ τέχνη, ἀλλὰ πιστεῶ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ζωντανός καὶ μοῦ δίνει τὴ δύναμη νὰ ξεπερνᾶω τοὺς πόνους σὲ κάθε μαρτύριο. Γι' αὐτὸ δὲν φοβᾶμαι τίς ἀπειλές σου καὶ τὰ μαρτύρια καὶ οὔτε πρόκειται νὰ θυσιάσω σὲ ψεύτικους θεοὺς». Τότε ὀργίστηκε τόσο πολὺ ὁ Ἐπαρχος ὥστε διέταξε ἀφοῦ κτυπήσουν μὲ ραβδιά τὸν ἅγιο νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι. Ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπόφαση ὁ ἅγιος ἀπέδωσε ἀτέλειωτες εὐχαριστίες στὸν Θεό, γιατί ἀφαιρῶντας του τὴ ζωὴ μὲ τέτοιο τρόπο, θὰ μπορούσε πολὺ νωρὶς νὰ συναντήσει ὅλους ἐκείνους τοὺς μάρτυρες πού εἶχαν ὑποστῆ μαρτύρια καὶ εἶχαν πεθάνει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μετεφέρθη τότε ἀπὸ τοὺς ἐπικεφαλῆς ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ ὁ δῆμιος τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴ.

Ἔτσι ἀποκτᾶ τὸν ἔνδοξο φοίνικα τοῦ μαρτυρίου καὶ ἡ ψυχὴ του μετεφέρθη στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τὸ 172 περίπου στίς 26 Ἰουνίου.

Τὸ σῶμα του ἐτάφη τὴ νύχτα σὲ μία σπηλιά κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Βίκτωρα, ἀπὸ κάποιον χριστιανὸ ὀνόματι

Ἐλάζιμο πού ἦταν ἱερέας, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἀργότερα μετεφέρθη στὴν ὑπόγεια ἐκκλησία καὶ ἐκτέθηκε γιὰ πολὺ καιρὸ σὲ δημόσια λατρεία κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα ἐνὸς παρεκκλησίου.

Πρὸς τιμὴν τοῦ στοὺς προηγούμενους αἰῶνες χτίστηκε ἕνας ναὸς στὴν πόλι τοῦ Ὀτρίκολι καὶ ὀνομάστηκε Campo di S. Medico.

Ὁ Πάπας Εὐγένιος III στὴν πόλη τοῦ Viterbo στίς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1148, ἐπιβεβαιώνει σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ ἁγίου Λύγουστίνου, ὅπως καὶ ὁ πάπας Ὀνόριος III τὸ 1221 καὶ ὁ πάπας Γρηγόριος IX καὶ τέλος ὁ πάπας Ἀλέξανδρος IV τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ χώρου καὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου.

Τὸ 1611, στίς 5 Σεπτεμβρίου ὁ Gio Battisti Tosco da Reggio, Ἐπίσκοπος τοῦ Narni, βρῆκε πίσω ἀπὸ μία πολὺ παλιὰ ἀποθήκη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μεδίκου καὶ τὸ ἅγιό του λείψανον ἐνταφιασμένο μαζί μὲ ἄλλους ἁγίους μάρτυρες.

Ἔτσι λοιπὸν τὸν Ἰούλιο τοῦ 1612 ἔκανε λαμπρὴ ἀνακομιδὴ καὶ μετέφερε τὸ ἅγιο λείψανον ἀπὸ τὴν ἔξω ἐκκλησίαν, στὴ νέα μέσα στὴν πόλη τοῦ Ὀτρίκολι.

Ἀργότερα στίς 18 Μαΐου τοῦ 1613 τοποθέτησε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου σὲ μία ὑπόγεια κρύπτη, κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζαν, στὸν κεντρικὸ ναὸ τοῦ Ὀτρίκολι, ὅπου ὑπάρχει μέχρι σήμερα.

Ἀπολυτίκιον

Ποίημα Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχίης Ἀγieroθεϊτισσῆς
Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Θεραπείαν παρέχεις, ἰατρὸς ὡς ἀνάργυρος, Μέδικε ἀεὶ τοῖς νοσοῦσιν, ῥωστικῇ συμπαθείᾳ σου· πικρίας γὰρ καὶ ἄλγη αἰκισμῶν, ὑπέμεινας γενναίῳ λογισμῷ, μαστιγώσεις τὰς ἐτάσεις τὴν φυλακὴν, καὶ ξίφους τὴν ἀναίρεσιν. Χαίροις τῆς Ἰταλίας ἀπαρχῆ, χαίροις σφραγίς τῆς πίστεως· χαίροις ὁ θησαυρίσας ἐν Θεῷ, τὸν πλοῦτον τὸν αἰώνιον.

Εἰς τὸν ἱερό ναὸ μᾶς φυλάσσεται τεμαχίον ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ Μεδίκου